

ЗВЕНИГОРОД ГАЛИЦЬКИЙ — давньоруське місто. Знаходилося на березі р. Білка (тер. сучас. с. Звенигород Пустомитів. р-ну Львів. обл.) і було одним із найбільших центрів Пд.-Зх. Русі. В літописах вперше згадане під 1087 як столиця уділ. князівства. 1144 центр переміщено в **Галич давній**, а З. Г. став звичайним містом Галиц. князівства. Мало розвинуті торгівлю, залізобудівне й залізобробне виробництва, чинбарне, гончарне і косторізне ремесла. Збереглися укріплення, що оточують пл. 12 га (дитинець пл. 1 га і посад). У кількох місцях зафіксов. могильники, переважно ґрунтові. Побл. житл. частини, в урочищі П'ятницьке, знаходилась торг. площа з дерев'яною церквою Параскеви-П'ятниці. У різних частинах міста виявлено житл.-госп. споруди, у центрі — фундаменти монументал. будівель палацу (складався з чотирьох приміщень) і прямокут. трьохнеф. чотирьохстовп. з

трьома апсидами церкви. У шарах торфу розкопано рештки дерев'яних будівель, знайдено фрагменти берестяних грамот, взуття. Місто, захищене двома рукавами р. Білка, болотами й дерев'яно-земляними укріпленнями, тривалий час вважали неприступним, зокрема 1237 його не зміг захопити Данило Галицький. Однак 1241 З. Г. зруйнували монголо-татари.

Рекомендована література

1. Ратич О. О. Літописний Звенигород // Археологія. 1973. № 12;
2. Свешников И. К. Звенигород // Археология Прикарпатья, Волыни и Закарпатья (раннеславянский и древнерусский периоды). К., 1990.

О. П. Моця

Бібліографічний опис:

Звенигород Галицький / О. П. Моця // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2010. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-16604>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).